

Alle tre havde de faaet deres Opdragelse i en tysk Pension, og den yngste af dem, Frøken Constance, var nylig vendt hjem fra et Besøg dernede som forlovet. Hendes Kæreste, en statelig Uhlanofficer og Friherre, ventedes til Byen i den nærmeste Fremtid. Baade Grossereren og hendes Søster var meget tilfredse med Partiet. Den tilkommende Friherreinde-titel var for dem et Vederlag for den fejlslagne Spekulation, som Vilhelmines Giftermaal foreløbig havde været. Om Moderens Mening var der overhovedet ikke bleven spurgt.

Frøken Cecilie var endnu uforlovet. Og dog var hun efter alles Mening den smukkeste af de tre smukke Søstre og derfor ogsaa den, der havde haft de fleste Tilbud. Men ved den megen uforsigtige Omgang med sit eget Spejlbillede havde hun levet sig ind i den Forestilling, at hun var Jordens skønneste Kvinde, og hun fandt af den Grund ingen Mand fornem nok eller smuk nok eller rig nok til at blive lyksaliggjort af hende. Hun gik omkring med et livstræt Udtryk, ligesom besværet af sin overordenlige Dejlighed, og samtidig saa utilnærmelig og stolt, som om hun viste sine Medmennesker en uhørt Naade blot ved at nedlade sig til at eksistere. Hun var da ogsaa bleven Faderens Yndlingsdatter, der havde forskaffet ham den Tilfredsstillelse at kunne sende en Række Friere af Byens bedste Familjer ud af Døren med et Spark.